

РЕШЕНИЕ

№ 63

гр. Свиленград, 05.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ВТОРИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на тридесети март през две хиляди двадесет
и втора година в следния състав:

Председател: Добринка Д. Кирева

при участието на секретаря Ангелина Н. Добрева
като разгледа докладваното от Добринка Д. Кирева Административно
наказателно дело № 20225620200051 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е **Наказателно постановление (НП) № 351 А-716 от 18.11.2021
година** на Началника на РУ – Свиленград, с което на **М. П. К.** с ЕГН
***** от град Свиленград, ул. „Княз Борис” № 3, област Хасково, за
нарушение на чл. 64, ал. 1, вр.ал. 4 от Закона за Министерството на
вътрешните работи (ЗМВР) е наложено на основание чл.257,ал.1 от ЗМВР
административно наказание „ГЛОБА” в размер на **100 лв.**

Жалбоподателят **М. П. К.** моли за отмяна на обжалвания акт, който счита за
незаконосъобразен и неправилен. Твърди се в жалбата, че бил нарушен
процесуалния закон, като по този начин административното производство
било опорочено, което ограничавало съществено правото му на защита, но
конкретни нарушения не се сочат. Претендират се разноси по делото, които
да се присъдят по реда на ЗА.

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят, не се явява и не се
представява.

С Писмена молба-становище адвокат М.К. иска от Съда да отмени
обжалваното НП на основанията, посочени в Жалбата. Претендират се
разноси на основание чл. 38, ал. 2, вр.ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата

(ЗА).

В съдебната фаза не се ангажират доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) - **Началник на РУ – Свиленград**, редовно призван, не изпраща представител.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Страна **Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград**, редовно призвана по реда на надзора за законност, не изпраща представител и не взема становище.

Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 15.07.2019 година Младши полицейски инспектор М.Д.М. в качеството си на полицейски орган издал на основание чл. 64, ал. 1 от ЗМВР Разпореждане с рег.№ 351р-18201, отправено до жалбоподателя да не допуска нарушаване на нощната тишина на открито в „Клайджиевата къща”, представляваща къща за гости, чийто собственик и материалноотговорно лице бил жалбоподателя. В Разписката инкорпорирана в самия документ е наличен подпис на лицето, до което е отправено Разпореждането – жалбоподателя М. П. К., но не е посочена датата на връчването му. В Писмо с вх.рег.№ 836 от 03.02.2022 година „АНО сочи че Разпореждането е връчено в деня на съставянето му.

След подаден сигнал на ЕЕН 112 за нарушаване на нощната тишина в „К.ата къща”, находяща се в село Мезек, област Хасково, около 06.00 часа на 11.09.2021 година свидетелите Ал. М. Ал. и Б. В. Хр. посетили същата, при което посещение констатирали, че на откритите площи в проверяваната къща, жалбоподателя допуснал въпреки отправеното към него писмено полицейско разпореждане рег.№ 351р-18201 от 15.07.2021г., силно викане и пеене на гостите му.

След констатиране на нарушението срещу жалбоподателя бил съставен акт за установяване на адм.нарушение **№351 А-716/16.09.2021г.**, който в последствие бил анулиран/съгласно свидетелските показания на разпитания по делото свидетел Б.В. Х./, но същият липсва приложен по АНПр, въпреки

че в последствие обжалваното НП е издадено въз основа на него.

След анулиране на първоначално издадения АУАН ,вече на дата 12.11.2021 година, предвид констатираното нарушение и в кръга на службата си, свидетелят Ал. М. Ал. – Младши инспектор в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково (държавен служител в МВР), във връзка с възложените му функции по охрана на обществения ред и ЗМВР, съставил против жалбоподателя и в негово присъствие АУАН серия АА с бланков № 805881 и с входящ № 351А-716, входящ на 16.11.2021 година.

Това процесуално действие извършва и с участието на колегата си Б. В. Хр.. В изготвения АУАН актосъставителят сочи, че лицето,като собственик на „К.ата къща”, находяща се в село Мезек, област Хасково, допуснал нарушаване на нощната тишина-силно викане и пеене от гостите му на откритите площи,след като му е писмено разпорежено с протокол за полицейско разпореждане на 15.07.2021г. с рег.№ посочен в АУАН да не допуска такова озвучаване/викане и пеене/ на открито в къщата за гости за времето от 23.00часа до 07,00часа .

А досежно квалификацията, нарушението правно квалифицира с разпоредбата на чл. 64, ал. 1 вр. с ал. 4 от ЗМВР, която вписва за нарушена.

АУАН е предявен на жалбоподателя на дата 12.11.2021 година, който сочи че няма възражения против констатациите в Акта. АУАН е връчен срещу подпис.

Срещу Акта в законоустановения 3-дневен срок не е постъпило писмено възражение.

След получаване на образуваната преписка, Началникът на РУ - Свиленград е издал процесното **Наказателно постановление (НП) № 351А-716 от 18.11.2021 година.**

В издадения санкционен акт, АНО е издал същият въз основа на **анулирания АУАН№351 А-716/16.09.2021г.**, като за нарушение на чл. 64, ал. 1, вр.ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) на жалбоподателя е наложено на основание чл.257,ал.1 от ЗМВР административно наказание „ГЛОБА” в размер на **100 лв.**

НП е редовно връчено на жалбоподателя на **15.01.2022 година**, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ и надлежно оформена –

датирана и подписана. Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Материалната компетентност на актосъставителя и на Началника на РУ – Свиленград издават съответно АУАН и НП за нарушения по ЗМВР, се доказва от приетите по делото Заповед № 8121з-1371 от 11.11.2015 година изменена и допълнена със заповед № 8121з-250 от 05.03.2021 година, всички на Министъра на МВР, вземайки предвид служебно известната на съда Заповед № 8121з-1371 от 11.11.2015 година на Министъра на МВР, както и факта, че Ал. М. Ал. е държавен служител в МВР и че Димитър Янакиев се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 267, ал. 2 от ЗМВР – Министъра на МВР по надлежния ред с административен акт - Заповед. Персоналното заемане на длъжността „Началник на РУ – Свиленград” от Димитър Янакиев е служебно известно на настоящия Съдебен състав.

Изложената фактическа обстановка, съответстваща изцяло и на констатациите, обективирани в АУАН и възприети от АНО в НП, се установява по категоричен начин от писмените доказателства и от показанията на разпитаните в съдебно заседание, свидетели – Ал. М. Ал. и Б. В. Хр.. Писмените доказателствени източници по тяхното съдържание не се оспориша от страните и Съдът ги кредитира за достоверни, като цени същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни се възприеха и свидетелските показания на Ал. М. Ал. и Б. В. Хр., които са безпротиворечиви, логични и взаимнодопълващи се, правдиво звучащи и при липса на индиции за предубеденост на свидетелите. Не се установява първият от посочените свидетели да има личностно отношение към жалбоподателя, което да го провокира да състави АУАН. Основания за критика по отношение на свидетелските показания на посочените свидетели не се намериха, а единствено поради служебното им качество – служители в РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково, в този смисъл служебната зависимост и отношения на пряка подчиненост спрямо АНО, не е достатъчно за да обоснове заинтересованост от тяхна страна, от тук и превратно или недостоверно пресъздаване на обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвеждат в показанията си. И това е така предвид липсата на противоречия – вътрешни и

помежду им (както вече бе посочено), от друга страна те не се компрометират и при съотнасяне и с останалите доказателствени източници – писмените такива, нито пък се опровергават от насрещни доказателства, ангажирани от страна на жалбоподателя. Точно обратното, свидетелските показания на двамата свидетели са в цялостна корелация и напълно убедително се подкрепят от фактическите обстоятелства, съдържими се в писмените доказателства от Административнонаказателната преписка (АНП). В допълнение към изложеното следва да се посочи, че от доказателствата по делото е видно, че свидетелят по Акта –Б. В. Хр., е и свидетел, присъствал при установяването на нарушението, а относно факта, че това лице, както и актосъставителят са в служебно правоотношение с АНО, следва да се има предвид, че в ЗАНН не е предвидено, че лицата, работещи при АНО, не могат да бъдат участници при съставянето на АУАН. В този смисъл е Решение № 39 от 15.02.2019 година по КАНД № 1241/2018 година, докладчик Съдията Пенка Костова. Ето защо, според Съда показанията на посочените двама свидетели не са и не се считат за насочени към прикриване на обективната истина по делото. По своя доказателствен ефект и стойност, така обсъдените и оценени с кредит на доверие гласни доказателства са пряко относими към изпълнителното деяние на процесното нарушение и неговото авторство, времето и мястото на осъществяването му, като потвърждават фактическото му извършване от жалбоподателя, с оглед установения факт, че не е изпълнил писмено полицейско Разпореждане. Поради това Съдът ги кредитира изцяло за достоверни.

С правна преценка за достоверност, Съдът изцяло кредитира и писмените доказателства, приложени в АНП, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха от която и да е от страните в процеса. Същите се цениха изцяло по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство.

*При така установената фактическа обстановка и при условията на чл.84 от ЗАНН, вр.чл.14 от НПК, Съдът в настоящия си състав достига до следните **правни изводи**:*

Жалбата е **допустима**, тъй като е подадена от надлежно лице, подадена е в предвидения 7 – дневен срок.

Преценена по същество, жалбата се явява **основателна**.

Настоящият съдебен състав ,приема ,че в хода на проведеното административно наказателно производство са допуснати нарушения на процесуалните правила, които са достатъчно основание за отмяна на обжалваното НП и прави безпредметно разглеждането на въпросите по съществува на делото .

Обжалваното НП е незаконосъобразно, както на процесуално основание - в резултат на допуснати особено съществени нарушения на процесуалните правила на ЗАНН.

Извършвайки служебна проверка относно процесуалноправната законосъобразност на НП, вкл. и относно редовността на предпоставилия го АУАН въз основа на който е издадено, съдът, съобразно правомощията си в настоящото контролно-отменително производство, обсъди актовете първо от формална страна, при което констатира допуснати съществени процесуални нарушения в проведеното административнонаказателно производство, субсумиращи абсолютно процесуално основание за отмяна на санкционния акт.

Същите по своята правна квалификация следва да се свържат с нормите на чл. 54 ЗАНН, както и чл. 52,ал.4 ЗАНН, чийто процесуални предписания от императивен порядък не са били изпълнени от страна на АНО, упражнявайки правомощието си за произнасянето си по преписката с която е сезиран, в проявление на упражнена санкционната му власт и реализиране на административнонаказателната отговорност на лицето –извършител.

В съвкупността си, така установените нарушения на процесуалните правила са довели до необоснованост на издаденото НП, наред и с ограничаване правото на защита на жалбоподателя, което предопределя и характера им на такива, особено съществени, от тук и достатъчна предпоставка за неговата отмяна, като незаконосъобразно издадено, в изначално опорочено административнонаказателно производство.

На първо място, по убеждение на решаващия съдебен състав, напълно незаконосъобразно и в пряк разрез с разпоредбата на чл. 54 ЗАНН вр с чл. 24 ал.1 т.6 от НПК вр. с чл.84 от ЗАНН и на ТР №3/22.12.2015г. на ОСНК на ВКС, АНО е прекратил преписката –първоначално образувана със съставения първия АУАН № 351 А-716/16.09.2021г., съгласно свидетелските показания на разпитания по делото свидетел Б. В. Хр.,а и от самото НП се

установява, че има издаден горепосочения АУАН от 16.09.2021г., но не е приложен по преписката, а има приложен друг под същият номер, но от друга дата – съставен на 12.11.2021г.

Избирайки подхода с приложението на чл. 54 ЗАНН, макар и да е спазен 3-месечният давностен срок по чл. 34 ал. 1 ЗАНН от датата на извършване на нарушението, АНО не е спазил стриктно процесуалния закон, което е безспорно, тъй като е нарушена забраната на чл. 24 ал. 1 т. 6 от НПК вр. с чл. 84 от ЗАНН и на ТР №3/22.12.2015г. на ОСНК на ВКС, а именно когато за същото нарушение / съгласно деянието, а не правната му квалификация / има постановление, влязло в сила определение или разпореждане за прекратяване на производството е недопустимо да се образува ново административно наказателно или наказателно производство.

Действително няма спор, разпоредбата на чл. 54 ЗАНН регламентира правомощието на АНО да прекрати преписката/към момента на извършване на нарушението и към датата на издаване на НП/, с която е сезиран, но тази процесуална възможност е строго регламентирана и то както, по формата си, така и предпоставките/основанията, респ. хипотезите за прекратяване.

Прекратителните основания – правни хипотези, регламентирани в чл. 54 ЗАНН /към момента на извършване на нарушението и към датата на издаване на НП/ са лимитативно изброени в процесуалната норма и това са: - деянието не е нарушение; - нарушението не е извършено от лицето, посочено като нарушител, или че то не може да му се вмени във вина. В тази насока, единствено косвено и само по подразбиране, което би означавало да се правят предположения от съдебния състав – прочее, отново недопустимо, относно причината за прекратяване на преписката, доколкото прекратения АУАН, въобще не е приложен по преписката, въпреки задължението на АНО да окомплектова същата в цялост.

И независимо дали прекратяването по този начин и с това произнасяне е законосъобразно или не, фактът на прекратяване на АУАН, съставен на 16.09.2021г./въпреки липсата му по преписката, но доколкото св.Х. дава показания в тази насока, а от приложения АУАН, издаден почти два месеца по-късно от прекратения и съвпадащ като описание с издаденото НП се подкрепя показанията на горепосочени свидетел/, на основание чл. 54 ЗАНН е налице и доколкото последната е индивидуален административен акт,

неподлежащ на контрол, действието ѝ не може да се дерогира и следва да бъде зачетено. От тук и изводът за обвързващите правни последици на прекратяването, които са настъпили. При това положение, след като фактът на прекратяване на административнонаказателното производство, образувано със съставения АУАН № 351 А-716/16.09.2016г е обективна даденост, закономерната правна последица от това произнасяне се изразява в прекрудиране на възможността срещу същото лице и за същото нарушение да се образува ново административнонаказателно производство. Така направения правен извод се обосновава пряко от чл. 54 ЗАНН, доколкото вече се изтъкна хипотезите, при които се прекратява административнонаказателната преписка са изчерпателно изброени в разпоредбата и всяка една от тях изключва носенето на административнонаказателна отговорност.

Нещо повече, извън аргументите за неспазване на процесуалните правила, недоумение буди обстоятелството и подхода на АНО да издаде процесното НП, въз основа на прекратения АУАН № 351 А-761/16.09.2021г, в противоречие на правилото предвидено в чл.36,ал.1 и ал.2 от ЗАНН,тъй като административнонаказателно производство се образува със съставяне на акт за установяване на извършеното административно нарушение, а без приложен акт административнонаказателна преписка не се образува освен в случаите, когато производството е прекратено от съда или прокурора или прокурорът е отказал да образува наказателно производство и е препратено на наказващия орган.

Така обсъденото процесуално нарушение, произтекло от повторно образуване на производство –административно наказателно за същото деяние и против същото лице, е абсолютно съществено и неотстранимо. То не подлежи на саниране в съдебната фаза на производството, не само защото произтича от неизпълнение на предписанието на императивна процесуална норма/чл.24,ал.1,т.6НПК/, но и тъй като несъмнено е довело до накърняване правото на защита на нарушителя и на др. основополагащ принцип на процеса - non bis in idem.

Но дори и да се приеме,че липсва такова прекратяване/доколкото липсва приложен АУАН от 16.09.2021г./,то напълно в нарушение на чл.36,ал.1 и ал.2 от ЗАНН е протекло адм.производство,тъй като следва да се приеме,че НП е

издадено въз основа на несъществуващ АУАН.

С оглед изложеното, Съдът счита, че процесното обжалвано НП, следва да бъде отменено като незаконосъобразно, поради допуснато съществено процесуално нарушение.

По разноските:

По делото се констатираха действително направени разноски от страна на жалбоподателя в размер на **300 лв.** за адвокатски хонорар ,съобразно представения Договор за правна защита и съдействие и поисканото присъждане на основание чл.38 от ЗА,а от страна на АНО не се претендира такива.

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, ДВ, брой 94 от 2019 година, в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато Съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, се възстановяват от Бюджета на органа, издал отменения акт или отказ.

От изложеното следва, че в полза на жалбоподателя действително следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. В случая е представен Договор за правна защита и съдействие, видно от които е жалбоподателят е представяван безплатно в настоящото производство на основание чл.38,ал.2 вр с ал.1,т.3 от ЗА и в тази връзка е отправено искане за присъждане на разноски от страна на адв.К..

Основанията, при които адвокатът може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие, са предвидени в [чл. 38, ал. 1 ЗАдв.](#): 1/ лица, които имат право на издръжка; 2/ материално затруднени лица; 3/ роднини, близки или на друг юрист. В посочената разпоредба не е уредено изискване клиентът да доказва наличието на някое от посочените основания при сключване на договора за правна помощ. Преценката дали да окаже безплатна правна помощ и дали лицето е материално затруднено или не ,се извършва от самия адвокат и е въпрос на договорна свобода между адвоката и клиента. Предпоставките за присъждане на адвокатско възнаграждение на адвокат,

оказал безплатна правна помощ, са посочени в разпоредбата на чл. 38, ал. 1 и ал. 2 ЗАдв.: адвокатът да е оказал безплатна правна помощ на някое от основанията по чл. 38, ал. 1, т. 1 – 3 ЗАдв.; в съответното производство насрещната страна да е осъдена за разноси, т. е. да е постановено позитивно решение за страната, представлявана от съответния адвокат /[чл. 38, ал. 2 ЗАдв.](#) във връзка с [чл. 78 ГПК](#)/. При осъществяване на посочените предпоставки и заявено своевременно искане за присъждане на адвокатско възнаграждение съдът е длъжен да определи адвокатското възнаграждение на оказалия безплатната правна помощ адвокат в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по [чл. 36, ал. 2 ЗАдв.](#), като осъди другата страна да го заплати. При негативно решение за страната, представлявана от съответния адвокат, адвокатът няма право да получи адвокатско възнаграждение, поради което преценката дали да окаже безплатната правна помощ е негова.

С оглед изхода на делото, следва в полза на проц. представител на жалбоподателя да се присъдят направените по делото разноси на основание [чл. 38, ал. 2](#) във вр. ал. 1, т.3, вр. [чл. 18, ал. 2](#) и [чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/9.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения](#), в размер на **300 лв.** и доколкото издадени от органите на РУ, е отговаряла ОД на МВР, а не поделението ѝ (доколкото само ОД е юридическо лице), Съдът намира, че следва посочените разноси да бъдат присъдени именно на ОД ан МВР Хасково.

Мотивиран от гореизложеното и на основание **чл.63, ал.3,т.2 вр с ал.2,т.1 от ЗАНН**, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ като незаконосъобразно **Наказателно постановление (НП) № 351 А-716 от 18.11.2021 година** на Началника на РУ – Свиленград, с което на **М. П. К. с ЕГН ******* от град Свиленград, ул.,„Княз Борис” № 3, област Хасково, за нарушение на чл. 64, ал. 1, вр.ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) е наложено на основание **чл.257,ал.1 от ЗМВР** административно наказание „**ГЛОБА**” в размер на **100 лв.**

ОСЪЖДА „ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ” на МВР –гр.Хасково със седалище и адрес на управление гр.Хасково,бул. България №85 на

основание [чл. 38, ал. 2 във вр. ал. 1, т.3 от ЗАдв.](#) **ДА ЗАПЛАТИ** на адв.М.К. -член на АК Разград ,сумата в размер на **300 лв.** , представляваща адвокатско възнаграждение за представителство по **АНД №51/2022г.** по описа на РС Свиленград.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от съобщението на страните за изготвянето му.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____